

ÉS

IRODALOM

FEKETE VINCE:

A Jóisten a Hintaszékből

„Hány csigamászta hajnal nyers szaga”
(Baka István)

Dögölj meg! Hát dögölj, te állat!
Számolják mind fejedre perceid:
hány ágyra kent csiganyálad,
hány bőrre írta nyelvved nedveit,

hány hajnalon, hány éj parázna,
nyershús illata, mennyi mikrofon,
mit latraid, kanoknak száza
sziszegve tartott,
s nem vetted zokon

piócaként akad még rátapadt.
Ott majd lovagolhatnád csontlovad!
Szemét! Te! Lennebb ügyse züllhetsz,
vezekelj itt bűneid sorát!
Te, kit végigjárt nemzet és ország!
Meg nem dögölhetsz!
Hát élj! Törlessz!

Ezredvégi töredék

Olvasói levél N. Á.-nak

Hogyhogy ilyen szokatlan,
fogat húznak fogatlan,
vak szemléli köldökét,
kék árnyait a sötét felissza mind. Hát hogyan?
Kocc nélkül és boldogan,
mi szét, még szertepattan?
Fordítottira hogy jön sima az arcra és ráncaira?
Hogyhogy ilyen szokatlan,
hull a kő szakadatlan;
pataknak hogyhogy nincs sora,
s nem folyik a kő sehova?
Jó lenne: ha foga van,
szél nem indul fuvatlan,
ami szenes — fekete,
három ördög — hat szeme.
S jó lenne még például,
ha nem esnél prédául,
ha a lét csak folydogál,
hal és barom és bogár addig él; s virul szár, rózsza,
amíg leinjekciózza a tél. S ha dübörögnek mind majdani dögöknek,
én kértem (no hiszen!):
jó, láss hozzám, Úristen!

PARTI NAGY LAJOS:

(fikarc)

Egy szelet Tremblay-torta

Ó, kisbaszom, mondja az aranyfogú, nagytestű nő a cukrásznak, ki éppen vissza készül adni az ipart, hát esküvői tortára kell szakosodni, annyi az esküvő, mint a bánatom, lehet hallani szombat délután, teledudálják az Andrássy utat boldogsággal, mint a jerikói rózsza, az meg torta nélkül nem ér semmit, elhiheti nekem. Megmondom magának, az én leányom tortája, az egyszerűen nem fért bele a kábeltevébe. Kijöttek, nézegették, nem megy, azt mondták. Hát akkor vágjunk le belőle! Esküvő előtt, meg vagy te lökve? Hát inkább a karomat, örömanym! Úgyhogy csak fölvertük videóra, ahogy jön vele a teherautó a Hősök teréről. Egy Tremblay nevű cukrász-asztalos csinálta Rákosmihályon, került, amibe került. Nagyon sokba, kisbaszom.

Mert azt eleve megmondtam az uramnak, hogy bánom is én ezt a savanyúságot, ami az élet, de a Hortenziának, ha férjhez megy, akkora esküvői tortája lesz, mint a pápának vagy mittudomén. Ha már nekünk semmi se volt, egy szaros mignon se, mert sietni kellett az előrehaladottságom miatt, hát a leálynak mindent. Az ne járjon még egyszer úgy, mint a szegény édesanyja. Akit ez a disznó uram alig akart elvenni. Ha nincs a két bátyám, akik elbeszélgettek a fejével, hát el se vesz. De így is, mintha a fogát húznák. Pedig én se voltam csúnyább, mint a Hortenzia Ambipour. Igen, kettős neve van, az egyiket én adtam, a másodikat az uram, mert a bátyám rászólt, ott a kórházban, hogy mondjon valamit, különben ledugja a torkán az egész orchideát. Erre azt mondta, hogy Ambipour. Tulajdonképpen nem is lett baj, se jobb, se rosszabb, mint bárki más ember a valóságban.

És én megmondtam neki, idefigyelj, Csécsi Andor, ha már ez a vejünk-gyerek nyert egy ilyen szép nászutat, mi is vállaljuk a kötelezettséget, és kiállítunk egy annyi árú tortát, mint a nászút. Kanári-szigetekre. Mert nyert tévévetélkedőn, elég intelligens kis gyerek, „Használd a fejed” volt a címe, térdig kóláskupakban kellett nekik versenyt futni úgy, hogy le ne ejtsék a fejükről a kólásrekeszt. És ebben a versenyben egy kimondott nászutat nyert, ezért előre kellett hoznunk az esküvőt. De legalább nem direkté fölcsinálás miatt, hanem a nyerés miatt, kisbaszom. És azért az nem mindegy.

Egyenesen a vacsorától lettek kivé a FERIHEGYRE a kanári-já-rathoz, hintóval, mert az volt a kívánság. Törökbálintról. Elöl a hintó, utána a hat mercedes a zenészekkel és a csomaggal. Végig a szeptemberi hajnalon, mint a nyíl. És amikor hazajöttek a nászútról, teljesen barnák voltak és aranyosak, azt mondta nekem a leány, tessék, anyu, mi csak fognánk és megennénk, mégse menjen pocskba, itt van a menyasszonyi tortának a legfelső emelete. Fogadjátok el a mézesheteink emlékére! Pont,

ahol a szobor van, az a rész. Maga ezt megérti, hogy hol a tortának a lelke, még ha vissza is akarja adni az ipart.

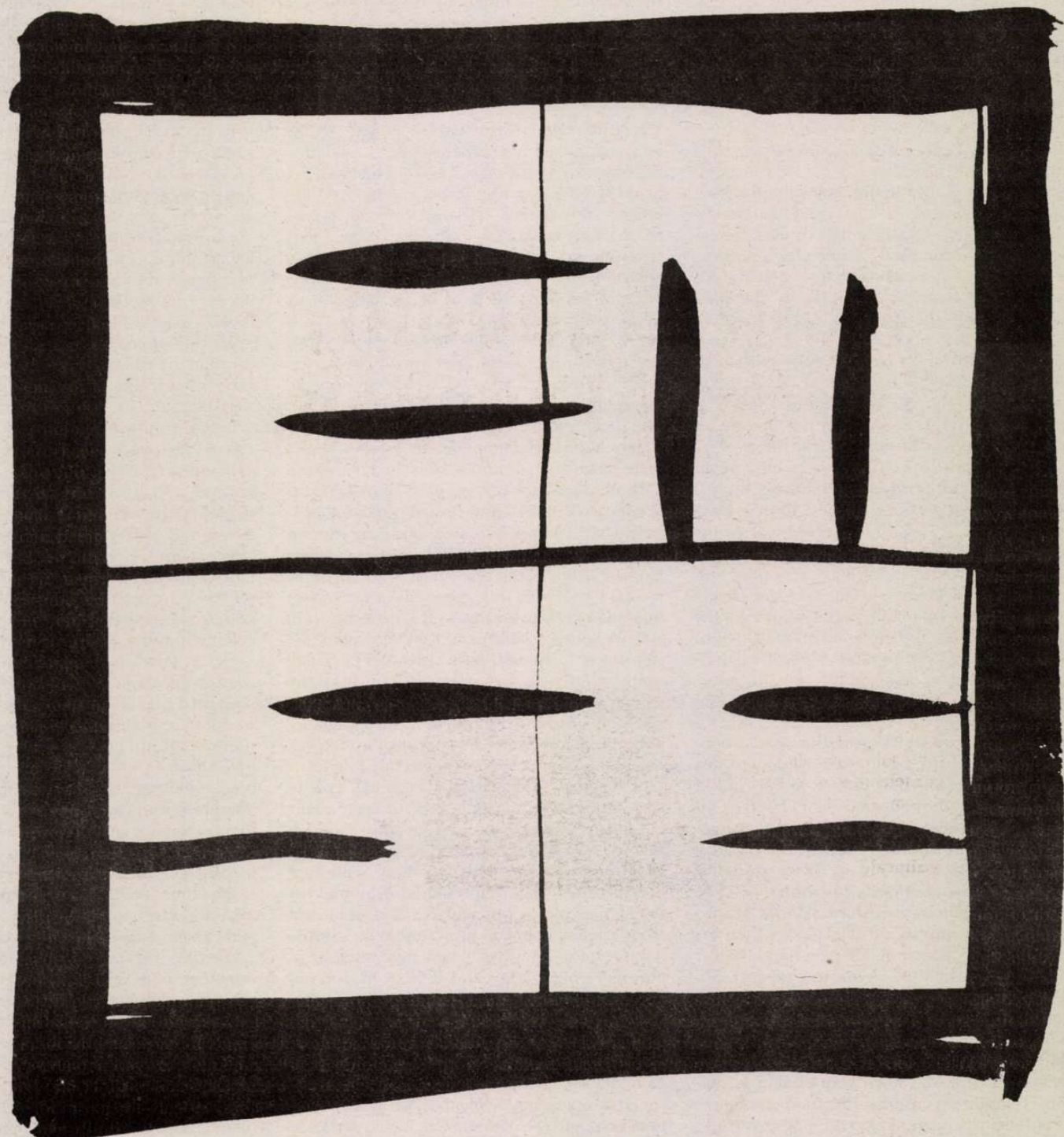
Hát nekem le kellett ülnöm, olyan boldogság öntött el.

Mert ez a torta az utolsó szögig primán nivós, ez nem egy olyan ipari mázsamanci-hamburger, mégis a teteje neki a csúcs-szuper. Egy hosszú, világospiros lépcső vezet föl az oltárhoz, meg kell neki zabálni a kicsike fokjait, meg korlátkáját, leterítve a kókuszszőnyeg, naná, és ott áll a tetején a menyasszony meg a vőlegény, nem életnagyság, természetesen, hanem mint egy kisebb törpék, fogják egymás kezét az oltár előtt, és ott a pap is, teljes szerelésben, pont megáldja őket. És nem ám hisztéria még sietség, hogy kitart-e a magzatvíz, és a vőlegény nem ám sugdossa még a templomajtóban is, hogy mondjal nemet, te ribanctehén, ha jól akarsz. Hanem ott állnak, kisbaszom, szerelmesen, és mind szemenszedett marcipán, a rák egye ki a szemem, ha hárman nincsenek ki öt kiló. És ez csak a teteje, a legkisebb emelet. És még az alatta levőt is kompletten meg lehetett enni, ezt bárki megmondhatja a háromszáz vendégből, hogy nem lett rosszul a krémtől vagy valami.

Külön volt neki csinálva egy zongoraszék, de olyan, hogy maga akkora segget még nem látott, ami arra rá ne férne lefogatlanul, arra volt ráállítva, és amikor beléptünk, a nászom egy távirányítóval megforgatta, hát az gyönyörű volt, a szemem le nem vettem róla egész este. Amikor meg az ifjú pár a késsel hozzáért, hogy fölvégja, akkor pittyent egyet, és elzenélte a nászindulót, de aztán elromlott neki a kis volkménja, pedig egy vagyomba került a fotocella miatt. Egy vagyomba!

Naná, hat emelet tisztára élethűen, kettőt meg is lehetett enni, csak a többi volt dekoráció... De azt hiszi, lehetett látni a különbséget? Hát nem lehetett! Na, mondom az uramnak, mondd meg, öreg, melyik a műanyag és melyik a marcipán? De nem tudta. Csak ivott, kétszer kellett meghánytatni orrossal. Mind műanyag, azt motyogta, mind!

Na, és ezt az egész templomi jelenetet a leány odaajándékozta nekünk. Tegyétek üveg alá, azt mondta, viszont néha erisszettek be nekik levegőt, mert megrohadnak. Úgyhogy csináltattam ilyen üvegkalickát, pont olyant, mint a palotai temetőben, szellőztetővel, még ezt a Tremblay cukrászt is megkérdeztem, mit bír ki egy ilyen marcipán? Mindent, azt mondta, a moly meg az egér kivételével mindent. Meg persze az se tesz neki jót, ugye, ha belenassolnak, úgyhogy vissza-visszatartom magam, de hol egy kis darab lépcső, hol egy kis darab korlát néha lecsúszik, sajnos, csak olyan nagyon jó ott állni abban a kriptáskában és torkoskodni, meg sírni, kisbaszom, és a fiatalásra gondolni, aki fölfelé megy a lépcsőn és nem trombocitás.

Trombitás Tamás műve